

REVISTA

ELS MENJADORS POPULARS

El personal recaptador de queviures per als Menjadors Populars.

Els cuiners dels Menjadors Populars instal·lats a la Casa Vilaró.

Fots. Joan Canal

Petites cròniques

El Comitè cura de tot

El lloc d'acció d'aquesta anècdota és en el saló de sessions —diem-ne saló— de l'Ajuntament d'un poblet, on el Comitè revolucionari hi és reunit en sessió permanent. Al Comitè hi acut tothom. Els que van de viatge i els que en tornen, milicians que van i vénen sense mai parar, la gent que vol bensina... Al poble ja sap tothom que «tot ha de passar» pel Comitè.

—Déu vos guard!— diu una dona del poble, entrant tota esporuguida. Però de seguida es repensa i s'esmena: —Ai, no! Volia dir: Salut! i que Déu ens do bon dia.

—Passeu, passeu... —li diu, mig rient-se'n, un picapedrer de la carretera, armat de totes armes que fa de guardià a la porta.

—Es que vinc pel Comitè, sabeu?

—No en sabíem res. Però quan vós ho dieu, bé serà així, — fa, en veure-la tan atribulada, el que sembla que mana més.— Aveïam, sossegueu-vos i dieu-nos què voleu del Comitè i què us passa.

—Rei dels cels divins!... Ja us ho diré el que em passa... Per això he vingut aquí... Aquí, m'han dit a cal carnicer que són el Comitè. No m'han pas enganyat, oi?

—No; a cal carnicer avui no us han enganyat. «Aquí» som el Comitè. I, què voleu? Aveïam, expliqueu-vos.

—Doncs ja us ho diré el que vull. Es tracta de la noia.

—De quina noia?

—De la meua noia. De quina voleu que es tracti, doncs?

—I què li ha passat a la vostra noia?

—Oh, res! Com a passar-li, no li ha passat res, gràcies a Déu... Ei! Vull dir que no li ha passat res de mal.

—I doncs?...

—Ja us ho diré; que per això he vingut, pobre de mí!...

—Aboqueu depressa, dona; que es fa tard i la gent té pressa.

A la sala on hi ha el Comitè hi ha anat entrant gent armada i gent de pau que tots acuden perquè els arrangin les seves coses.

—Doncs vinc —afegeix la pobra dona, mig somicant,— vinc a dir-vos que diuenge s'havia de casar la noia; que tot ho teníem a punt, pobreta!, i a casa d'ell també, i que a la parròquia ja els hi havien tirat la primera i la segona monestació...

Aquí la bona dona calla. Ja no pot més i arrenca a plorar. Els del Comitè estan consternats i els que no són del Comitè també. Ningú no sap què fer ni què dir. Els més temorencs es creuen que el nuvi s'haurà mort; altres suposen que s'haurà allistat a les milícies o senzillament que s'haurà desdit del tracte.

—No; això sí que no! —cuita a aclarir aquella bona mare. — Es un minyó que només té una paraula i és ple de salut i ben plantat i dret igual, mal m'està el dir-ho; que la noia no us creieu que badi, no... I és un home de pau, ell; que ningú no en té res que dir; com tots els de la seva família i com la nostra; que, si no, poc l'hauríem volgut nosaltres.

—Bé, doncs; així què és el que voleu del Comitè? —l'interromp amb gest marcat d'impaciència, el que seu rera la taula.

—Què vull?... Doncs voldria que em

diessiu a veure com ha d'anar això, ara... Aquí bé ho deveu saber... A la noia, ja us ho he dit abans, ja fa quinze dies ben bons que li van tirar la segona...

La dona sembla que s'hagi tret un pes de sobre.

Es fa un moment de silenci. Els del Comitè no ho acaben pas d'entendre. Un, però, s'atreveix a aclarir-ho:

—Així, vós potser voleu dir que la vostra noia i aquest minyó «dret igual i ben plantat» es volen casar?...

—Sí; això mateix. Vós sí que m'heu comprès de seguida.

—Bé, doncs —intervé el que fa de president.— Dieu a la noia i al seu promès, d'ordre del Comitè, que vinguin de seguida i que vinguin mudats, perquè això no pot pas quedar així...

—Si, és clar que això no pot quedar així. Per això he vingut. Gràcies... Moltes gràcies... Adéu siau! Ai no! Perdoneu!... Ja torno de seguida.

La dona surt escapada i torna al cap de poca estona amb la parella de promesos als qui ja sabem que els havien tirat la segona fa més de quinze dies. I aquells revolucionaris compliren una funció social amb la qual mai no hi havien pensat. Els dos promesos, en sortir d'aquella sala de sessions on era reunit el Comitè, ja no eren promesos, sinó casats i ben casats. I era tornada la tranquil·litat a aquella mare atribulada a qui l'instint la va emmenar vers l'únic lloc on en aquestes hores de tràngol podien donar-li la solució a la petita tragèdia amb la qual el destí amenaçava a ella i als dos tendres enamorats. — PLACID.